

ANG PROPESOR NA MALANDRINO NG GILLETTE

Kinabukasan, may tipanan ako para umupa ng apartment. Kahanga-hanga ang lungsod ng Lisbon, ngunit halos hindi abot-kaya dahil sa halaga ng upa, at napilitan akong mapunta sa huling hangganan ng kabisera, ang makasaysayang labas ng lungsod: AMADORA BORDEA.

Kakaiba ang lugar dahil ito ang naging tahanan ng komunidad ng mga dayuhan sa Portugal, ngunit hindi lamang ng mga mamamayan ng Portugal — mayroon ding ilang nakapuslit, tulad ko.

Dumating ang mag-ama para salubungin ako, ngunit nang pumasok ako sa bahay, ipinakita nila sa akin ang isang double-deck na kama na kahati ng tatlo pang tao, sa loob ng isang kuwartong 9 metro kuwadrado, sa isang apartment na may tatlong kuwarto, siyam na tao, isang banyo, isang maliit na kusina, tatlong refrigerator, at mga ipis bilang permanenteng panauhin — lahat sa loob ng mga 60 metro kuwadrado, sa halagang 230 euro bawat buwan.

Naiwan sa akin ang eksaktong 70 euro bawat buwan para kumain at mabuhay, ngunit may iba pa akong naunawaan: dumaraan ako sa isang kurso kung paano dapat matutuhan ng mahirap na pamahalaan ang yaman — at walang sinumang nagtuturo niyon.

Isa-isang lumapit ang mga binata para magpakilala, sinasabi ang kanilang pangalan at ang bansang kanilang pinagmulan, habang pinagmamasdan ako para alamin kung paano ako kikilos, at kung racist ba ako.

Binigyan ko ang bawat isa ng ngiti at ng pagbati sa kanilang sariling wika: ANGOLA, MOGADISHU, SÃO TOMÉ, BRASIL, PORTUGAL, TSINA, RUSYA, at SAUDI ARABIA.

Nang gabing iyon, inanyayahan nila ako sa kanilang hapunan — inihanda nila ang okasyon para salubungin ako. Ako ang pinakamatanda sa grupo, at matapos ang 20 minutong mahiyaing pakikipag-usap sa lahat, isinilang ang bago kong pagkakakilanlang Portuges sa sandaling narinig kong tinawag ako:

Ang Propesor na Malandrino

Lahat sila ay mga binatang nag-iwan ng mga ina, asawa, o kasintahan, malayo sa tahanan at sa mga taong mahal nila, at nagpasya akong magkuwento sa kanila ng isang totoong karanasan — kapalit nito, makakakuha ako ng reaksiyon mula sa bawat isa na tutulong sa aking sukatin ang kanilang ugali at personalidad. Wala ni isa sa kanila ang nakaaalam ng aking pamamaraan.

Ikinuwento ko sa kanila na noong 2021 ay pinagbigyan ko ang aking sarili ng isang bakasyon sa Brasil, sa lungsod ng Natal — isang lugar na kilala sa mga burol nitong buhangin at sa mga lokal na ritwal — kung saan, habang nagiging gabi ang araw, ang mga dalaga sa tuktok ng burol ay bumababa nang paatras, papalapit sa bawat lalaking naghihintay nang walang takot sa ibaba, para makilala siya at bumuo ng mga bagong ugnayan, marahil pati ng isang kinabukasan para sa kanilang sarili.

Apatnapung araw akong nanatili sa lungsod na iyon — iyon talaga ang aking kuwarentenas sa Brasil — ngunit hindi ako kailanman sumali sa laro. Nanatili akong manonood, at nagmasid ako.

Ngayon, higit kailanman, iniisip ko kung gaano talaga ako natulungan ng pagkakilala sa Brasil — kahit sa di-inaasahang pagdating ng babaeng CEO ng Gillette — at kung sakaling tanungin niya ako tungkol sa kanyang bayang tinubuan, masasabi ko sa kanya:

ANG RITWAL NG MGA BUROL NG BUHANGIN,

KILALA KO ITO,

NGUNIT HINDI AKO KAILANMAN SUMALI,

DAHIL WALA AKONG INIAALOK NA KINABUKASAN KANINUMAN,

ANG KASALUKUYAN LAMANG.

Ang pinakatumatak sa akin sa lungsod na iyon ay ang kuwento kasama ang anak na babae ng rektor, na nakilala ko nang nagkataon isang Lunes ng gabi sa isang party para sa mga single.

Dumating ako na may dalang 100 kard na papel na inihanda ko, na may pangalan ko at isang numero ng teleponong taga-Brasil, na ipinagpalit ko sa mga babae sa lugar — iyong mga nagustuhan ko, na nagsabing sila ay single, hiwalay, o balo. Kinabukasan, natagpuan ko ang apat sa kanila sa supermarket na namimili kasama ang kanilang mga asawa at anak, at walang salitang nagpalitan, tahimik na mga sulyap lamang.

Si Camilla, ang anak ng rektor, ay isang maganda at nakapanghihinang babae. Siya ang nagdala sa akin sa kanyang bahay nang alas-dos ng hapon at nagpaalis sa akin nang alas-diyes ng gabi, at doon ko naunawaan na gusto akong parusahan ng aking kasamahan sa itaas — para ipaunawa sa akin na kayang talunin ng isang babae ang isang libong lalaki, ngunit hindi kayang talunin ng isang libong lalaki ang isang babae.

Nang hindi na nagdedetalye, dinala ko siya kaagad pagkatapos sa hapunan sa isang Italyanong restawran at umorder ng dalawang bote ng puting alak at 14 na lobster para lamang sa kanya. Tinanong ako ng weyter na taga-Brasil kung gusto ko ng bruschetta, ngunit ang pagod — o ang taksil kong pandinig — ay nagparinig sa akin ng salitang “bussetta,” at pagod na pagod na ako at handa nang tumakas.

Tumatawa ang lahat ng binata sa silid, na mukhang nahipnotismo — nakakapit pa rin sila sa labindalawang-pahinang bersiyon ng Amazon kung paano ibinebenta ang pag-ibig. Paano ako magpapatuloy nang hindi nanganganib na sumabog sila?

Tinapos ko ang usapan at natulog na.

Kinaumagahan, ang lahat sa bahay ay nagsasabi ng “Brazilian bussetta” at “bussettero,” na sa Espanyol ng Colombia ay nangangahulugang tsuper ng bus — ngunit napangiti pa rin ang lahat sa laro ng salita.

Umalis ako noong Nobyembre 22, 2025, at nalungkot ang lahat sa aking pag-alis — pati ang mga ipis na natutulog kasama ko sa aking kama ay nagkaroon ng sandali ng kalungkutan, dahil sa sandaling iyon lamang, kapag naging masaya ka kasama ang isang tao at umalis siya, mo nauunawaan kung ano ang hindi mo na kailanman magkakaroon muli.

Ferdinando